

SEURAKUNTA VAI LAHKO? III

Väinö Hotti

SUHDE KANSANKIRKKOON

1. Kirkkoon kuuluvat herätysliikkeet

Näiden suhde kirkkoon on traumaattinen ja myös skitsofreeninen. Herätysliikeväki ei voi (varsinkaan nykyisin) tunnustaa kansankirkkoa oikeaksi kirkoksi; mutta yhtä kaikki heillä ei myöskään ole rohkeutta julistaa omaa liikettään kirkoksi. He ovat ”puun ja kuoren välissä”! Tosi asiassa **heillä ei ole lainkaan kirkkoa!** Tätä ei yleensä rohjeta sanoa ääneen, koska silloin oltaisiin mahdottomassa (ja epäraamatullisessa) tilanteessa. Pitäähän uskovilla seurakunta olla! **Tämä on skitsofreniaa.**

2. Vapaat suunnat

Vapailla suunnilla on toinen, mutta yhtä suuri ongelma: heidän ongelmansa on **monta kirkkoa**. Yleensä heillä on ns. ”uskovien kaste”, mutta se ei ole kyennyt saamaan yhteyttä aikaan. Kaste yhdisti alkuseurakunnassa, vapaissa suunnissa se toimii **erottavansa tekijänä** – sekä kansankirkon suhteen että toisten vapaiden suuntien suhteen.

Raamatullisesti ajatellen sekä herätysliikkeet että vapaat suunnat ovat samassa suossa: HEILLÄ EI OLE KIRKKOA!

Kadonneen seurakunnan metsästys

Jos ja kun sen enempää ev.lut.kirkolla kuin vapailla suunnillakaan ei ole oikeaa kirkkoa, pitäisi välittömästi käynnistää **oikean seurakunnan haku**. Tällöin tietysti tulisi palata aina alkuseurakuntaan saakka. Pitäisi löytää maailmanlaajuinen seurakunta, **ekklesia**.

**JUUTALAISIA EMME OLE, PAAVILAISIKSII EMME TAHDO TULLA,
OLKAAMME SIIS EKKLESIALAISIA!**

Raamatullinen kaste

Raamatullinen kaste on kaste Jeesukseen, kaste Jeesuksen nimeen, kaste Jeesuksen kuolemaan, ja ylösnousemukseen, kaste Jeesuksen ruumiin jäseneksi, kaste Kristus-viinipuun oksaksi, - kaste - ekklesian jäseneksi.

Suomen ev.lut. kirkon jäseneksi kastaminen on virhe samoin kuin sirpaleseurakuntien jäseniksikin. **Kummassakaan näissä ei täyty raamatulliset seurakunnan tuntomerkit!**

Ecclesiola in ekklesia

Tällä pietistien keksinnöllä (pieni seurakunta suuressa kirkossa) ei ole mitään raamatullista perustaa. **Ecclesiola** ei täytä seurakunnan kriteereitä, koska siinä hyväksytään ”jaettu Kristus”:

”Tarkoitan sitä, että yksi teistä sanoo: ”Minä olen Paavalin puolta”, toinen: ”Minä Apolloksen”, joku taas: ”Minä Keefaan”, joku vielä: ”Minä Kristuksen”. **”Onko Kristus jaettu?”** (1. Kor.1:12,13).

Suuri kirkko ei taas täytä kriteereitä, koska siinä hylätään kirkko ”uskovien yhteisönä”.

Näin nämä molemmat pietismin jalat osoittautuvat ”lahoiksi”. Pietismissäkin kirkko on ”hakusalla”; siellä vaietaan Kristuksen kirkosta samalla tavalla kuin muissakin hengellisissä piireissä. Pietistitkin tyytyvät tekemään taivasmatkaa **ilman Kristuksen seurakuntaa!**

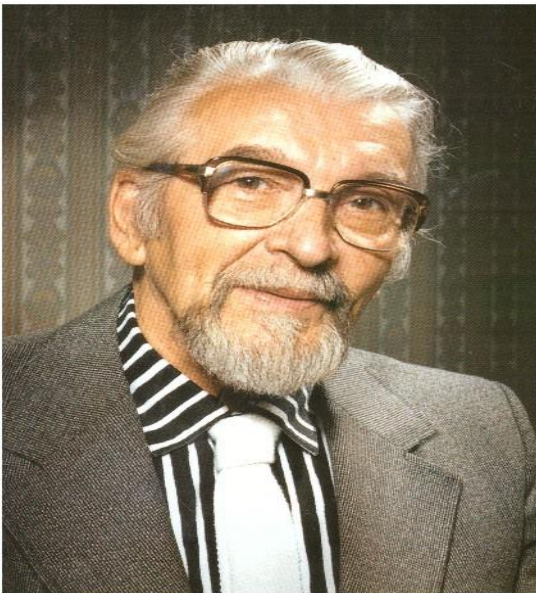
Korvausteologia

Kansan syvät rivit ajattelevat seurakuntaa vähemmän dogmaattisesti. ”Meidän ryhmä” on seurakunta. Tämä ei kuitenkaan millään tavoin tyydytä **ajattelevaa uskova**. Jos uskova ajattelee, että ”meidän ryhmä on seurakunta”, hän on perin likinäköinen eikä näe nenäänsä pitemmälle.

Kuppikunnat - lastentarhat

”Niinpä, veljet, minun ei käynyt puhuminen teille niinkuin hengellisille, vaan niinkuin lihallisille, niinkuin **pienille lapsille Kristuksessa**. Maitoa minä juotin teille, en antanut ruokaa, sillä sitä ette silloin sietäneet, ettekä vielä nytkään siedä; olettehan vielä **lihallsia**. Sillä kun keskuudessanne on kateutta ja riitaa, ettekö silloin ole **lihallsia** ja vaella ihmisten tavoin? **Kun toinen sanoo: "Minä olen Paavalin puolta", ja toinen: "Minä olen Apolloksen", ettekö silloin ole niinkuin ihmiset ainakin?"** (1. Kor.3:1-4),

Lasta ei saa halveksia; lapsuus on tärkeä ikävaihe jokaisen elämässä.
Mutta lapseuteen ei ole lupa jäädä.

(nettikuva)

EINO J. HONKANEN
21.3.1917 – 20.2.1987

”Isoäiti on saanut ensimmäisen kirjeen tyttärentyttäreltään. ”Liisalla on ikävä mummia. Liisa rakastaa mummia.” Sanat on tekstattu suurilla kirjaimilla. Kirjaimet saattavat olla väärinpäinkin. Mutta isoäidistä se on paras kirje. Mutta jos abiturientti Liisa kirjoittaisi mummilleen samoin sanoin, mummi puhkeaisi itkuun”
(Eino J. Honkanen, Hengen uudistus, s.146).

Lastentarhan etiikka

Pieneltä lapselta ei voi vaatia aikuisen käyttäytymistä. Hänen ajattelunsa ja toimintansa on kaukana aikuisen elämästä. Toisaalta lastentarhan opettajat pyrkivät toimimaan ”lasten ehdoilla”. Uskovan tulee pyrkiä täysi-ikäisyyteen ja - pois lapsenkirjoista:

”Kun minä olin lapsi, niin minä puhuin kuin lapsi, minulla oli lapsen mieli, ja minä ajattelin kuin lapsi; kun tulin mieheksi, **hylkäsin minä sen, mikä lapsen on**” (1. Kor.13:11).

Lastentarhan opetus

On selvää, ettei lapsille voida antaa vahvaa ruokaa. Jeesuksen lähetyskäsky (Matt.28:18-20) painottaa voimakkaasti opetusta. Lastentarhan opettajat haluavat olla inhimillisiä. Painotetaan **viihdettä**. ”Viihde on hyväksi.” Jopa tanssi sopii tänään seurakuntakuviin. Viihteellinen tilaisuus saa ihmiset tulemaan uudestaan. Sillä kosiskellaan nimenomaan nuoria. Se vaikuttaa myös ihmisten uhraamisintoon. Edelleen se estää kirkosta eroamisen. ”Taivaalliset sirkushuvit” ovat leimaa antavia seurakunnallisille kokoontumisille. LEIPÄÄ JA SIRKUSHUVEJA, on tänäkin pätevä kansan kokooja – myös seurakunnassa.

”Minun kansani joutuu häviöön, sillä se on **tietoa vailla**” (Hoos.4:6; Saarnivaaran käänn.).

Tuittupäät lapset

Lapsen olemukseen kuuluu ”tuittupäisyys” ja oikuttelevaisuus. Kun sukset menevät ristiin toisen ”vauvan” kanssa, kootaan kampeet ja romppeet ja hyvästellään entinen leikkikaveri: ”*En leiki enää sinun kanssasi.*” Alle aikayksikön siirrytään naapuritarhaan - ja taas leikki saa jatkaa.

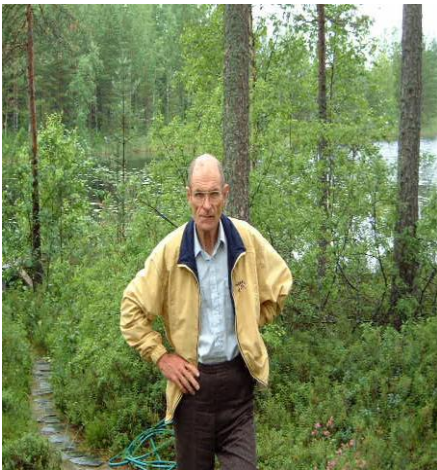
Lapsen hyväksikäyttö

Hengellisessä mielessä lastentarhalaiset ovat hyväksikäytön kohteina. He ovat herkkäuskoisia ja helposti jymäytettäviä. Johtajien yhteisiin intresseihin kuuluu pitää uskovat lastentarhan sisällä. Se on sopiva areena kilpailuun; käydään keskinäisiä olympialaisia:

Lahkolaisuuden tuntomekkejä ovat nimenomaan: 1. Kilpalaulanta. 2. Kilpakosinta. 3. Kilparahastus.

Vilho Rantanen runoilee uskovien herkkäuskoisuudesta:

”Totta luulen, kristikansa narrattavaks` kai on herkin. Jos vain liikkuu hurskain elein, osaa tehdä ristinmerkin.”

(nettikuva)
AARO LEIKKARI

”Monissa uskovien yhteisöissä käyttäydytään kanankasvattajan tavoin. Kanojen kasvattajat leikkaavat siipien kärjet sellaisilta kanoilta, jotka oppivat lentämään aitauksensa yli. Vaikka uudessisyntymisen myötä tullut Jumalan lasten elämänpäärin raja on seurakunnan pirstaloitumisen vuoksi paljon laajemmalla kuin ”omien seinien” sisällä, yhteisön lapsiltakin katkotaan rakkauden siivet ja heidät ohjataan elämään suljettua elämää kodin tarjoamalla eväillä. Kasvun sijaan tapahtuu paisumista ja sokeutumista” (Aaro Leikkari, Armahdettu yhteyteen Kristuksessa, s.66).

Erossa olevat veljet

Aikoinaan katolinen kirkko julisti katolisuuden ulkopuolella olevat **pannaan**. Tänäpä asenteet ovat hieman lientyneet. Puhutaan **erossa olevista veljistä**. Mutta täyttyykö tässä raamatullinen rakkausriteeri?

Samoin suomalaisella maaperällä tunnustetaan, vaikkakin ”pitkin hampain”, että naapurikin on Jumalan perheväkeen kuuluva. Ripaus rehellisyyttä olisi kuitenkin paikallaan: **Jos olemme samaa perhettä, miksi sitten emme sovi saman katon alle?** Tokihan raadollisessa maallisessa elämässä tunnetaan termi ”asumusero”, mutta hengelliselle kentälle tämän siirtäminen on vaikeaa. Jos hyväksymme ”asumuseron”, emme voi

puhua rakkaudellisesta suhteesta. Eikö asumusero kerro suhteiden katkeamisesta ja jopa – vihamielisyydestä?

”Ja silloin monet lankeavat pois, ja he antavat toisensa alttiiksi ja **vihaavat toinen toistaan**. Ja monta väärää profeettaa nousee, ja he eksyttävät monta. Ja sentähden, että laittomuus pääsee valtaan, **kylmenee useimpien rakkaus**. (Matt.24:10-12).

Rakkauteen kuuluu **läheisyys**, vihaan taas **etäisyys**. Sivistynyt tapa vihata on ottaa etäisyyttä! Jos otamme etäisyyttä siskoihin ja veljiin, otamme välttämättä samalle etäisyyttä Jumalaan ja Kristukseen - totiseen viinipuuhun ja myös Kristus-ruumiiseen.

”Jokainen, joka uskoo, että Jeesus on Kristus, on Jumalasta syntynyt; ja **jokainen, joka rakastaa häntä, joka on synnyttänyt, rakastaa myöskin sitä, joka hänestä on syntynyt**” (1. Joh.5:1).

Jokaisella jotakin annettavaa

”Kuinka siis on, veljet? Kun tulette yhteen, **on jokaisella jotakin annettavaa**: millä on virsi, millä opetus, millä ilmestys, mikä puhuu kielillä, mikä selittää; kaikki tapahtukoon rakennukseksi” (1. Kor.14:26).

Tämä koskee täysikasvuisia ja aikuisiksi varttuneita. Kukin omalla armolahjallaan rakentaa seurakuntaa. **Lastentarha-seurakunnassa** ei voida todella merkittäviä (hengellisiä) tehtäviä jakaa ”lapsukaisille”. Laitetaan heidät ”hanttihommiin”: kolehdin keruuseen, kahvinkeittoon, siivoamiseen, tekstin lukemiseen, ehtoollisen jakamiseen jne. Aikuiset (teologit) ovat kykeneväisiä tekemään hengellistä työtä. Maallikot ovat lähinnä ”pappien palvelijoita”.

Tähän vaikuttaa luonnollisesti vuosisatainen - Rooman perinne. Lisäksi papit saattavat nähdä maallikot jonkinlaisena uhkana heidän arvovallalleen. Luterilaisella puolella ”yleinen pappeus” on toistaiseksi ”tähtitieteellisen kaukana”. Se vaatisi teologian puolella merkittävää kokonaisremonttia!